

ДЯВОЛЪТЪ

Дяволътъ у насъ има множество имена съ различни предопредѣления, но главното отъ тѣхъ е да съблазнява хората за да правятъ зло, а самъ той е олицетворение на злото. Той се представлява въ образа на човѣкъ окарикатуренъ: черъ, грозенъ съ рога и опашка, съ лице прилично на коза, съ крака кучешки, а ржце котешки. Такъвъ го изобразяватъ и по иконитѣ. Дяволътъ, преди да бжде такъвъ, е билъ ангелъ, създаденъ отъ Бога, но отпосле, поради лошитѣ му наклонности, непокорство, па дори и съперничество съ Господа, е билъ превърнатъ на дяволъ. Дяволитѣ, подобно на ангелитѣ, сж безчислени и като тѣхъ следятъ хората отъ рождението до смъртта имъ и имъ нашъпнуватъ лоши съвети. Ако дяволътъ излѣзе по-силенъ отъ ангела на човека, тоя човекъ става престѣпникъ, до като не получи наказанието си, ако ли не на тоя, то непременно на оня свѣтъ. Но има хора, които сж всецѣло предадени на дявола, като магьосниците, вещицитѣ и пр.

Отъ изложенитѣ понятия за борбата между ангелитѣ и дяволи и тѣхното надмощие произхождатъ и народнитѣ поговорки: „Слабъ му е ангела“ или „Силенъ му е ангела“.

Едно време давали прошение на Господа да изтреби дяволитѣ отъ лицето на земята, на което имъ било отговорено, че тѣ оставатъ за винаги, като изкусители на хората. Дяволитѣ, както и ангелитѣ, сж само мжже; женитѣ не се удостояватъ съ тая честь.

Човѣкъ често не може да избѣгне лошитѣ намерения на дявола, поради слабостта на ангела му, за това той гледа да се сприятели съ него до като мине прежеждието. Отъ тамъ и поговорката: „Стани ортакъ на дявола, до като преминешъ моста“. Макаръ дяволътъ и да се счита за хитъръ, всезнающъ, дори и могщъ, въ приказкитѣ, обаче, хората често го надхитряватъ.

Отъ дяволитѣ най-лошъ билъ *куцията*.